

ШЛЯХИ УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ СОЦІОГУМАНІТАРНОЇ СФЕРИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА

Виходячи з основних принципів, завдань та пріоритетів соціально-гуманітарної політики визначено основні напрями розвитку соціально-гуманітарної сфери. Запропоновано шляхи удосконалення механізмів державного регулювання розвитку соціогуманітарної сфери в умовах глобальної трансформації суспільства. Узагальнено основні принципи на яких повинен базуватися розвиток соціально-гуманітарної сфери.

Ключові слова: соціально-гуманітарна сфера, державне регулювання, механізми державного регулювання, гуманітарна політика, соціальна політика, культура, освіта, наука, охорона здоров'я, духовність.

I. Вступ

Нові завдання й функції держави на сучасному етапі розвитку зумовлюють і новий зміст її управлінської діяльності, визначають особливості функціонування механізмів державного управління, вироблення та реалізації державної політики. Трансформація суспільних відносин в Україні актуалізує дослідження їх різноманітних складових, розробку та здійснення державної політики щодо впорядкування процесів суспільного розвитку. В системі суспільної життєдіяльності особливо важливе місце посідає соціогуманітарна сфера, державна політика щодо її розвитку. Зазначене обумовлює важливість засвоєння системи знань про сутність, складові соціогуманітарного розвитку суспільства, напрями, механізми та пріоритети державної політики в цій сфері.

II. Постановка завдання

Нині в Україні розгортається процес змін, що мають на меті всебічне забезпечення інтересів людини, сприяння її прагненню жити й творити в гармонії зі своїм соціальним оточенням, суспільними цінностями і природою. Спираючись на цей підхід, Україні потрібно забезпечити цілісну політику соціально-гуманітарного розвитку, адекватну завданням модернізації суспільства відповідно до загальноєвропейських тенденцій і національних пріоритетів. Це у свою чергу спонукає до пошуку нових шляхів удосконалення механізмів державного регулювання розвитку соціогуманітарної сфери в умовах глобальної трансформації суспільства.

III. Результати

Одне з актуальних завдань сьогодення полягає в розробці й реалізації такої моделі державної соціально-гуманітарної політики, яка була б спрямована на формування повноцінної соціогуманітарної сфери в Україні.

Виходячи із зазначеного, на нашу думку, варто залучати до розробки і реалізації соціально-гуманітарної політики широкі кола громадських структур. Відтак, ми пропонуємо замінити систему державного управління в гуманітарній сфері на громадсько-державне управління, в якому головну роль відіграватиме громадськість, а органи державного управління повинні залишатись виконавцями рішень, прийнятих демократичним шляхом. В цілому, громадсько-державне управління у соціогуманітарній сфері є саме тією моделлю управління, яка найбільше відповідає принципам децентралізації і демократизації управління. Саме у поєднанні державного і громадського елементів управління державна політика є виваженою, прозорою, результативною.

До того ж, ефективність реалізації соціально-гуманітарної сфери органами виконавчої влади залежить від чіткого розподілу повноважень і відповідальності між місцевими та центральними органами управління. Відтак, необхідно здійснити поступове реформування системи управління гуманітарним розвитком, обґрунтоване розмежування повноважень між центром та регіонами у зазначених сферах, розподіл конкретних функцій між органами управління [3].

Головним напрямом державної політики в гуманітарній сфері: є розкриття креативного потенціалу української культури; збереження створеної національною культурою системи духовних цінностей як ключових чинників формування національної ідентичності та успішної соціалізації людини; задоволення культурних потреб населення та створення сприятливих умов для творчої самореалізації людини. Для досягнення цієї мети мають бути здійснені такі кроки: розгортання патріотичного й громадянського виховання населення, привернення його уваги до культурно-

історичних здобутків українського народу; надання культурі статусу економічно, соціально та політично важливого напрямку розвитку людини, з відображенням цього в бюджетах країни; регламентація взаємодії структурних складових культурної галузі, створення централізованої державної мережі підтримки культурно-мистецьких організацій через запровадження спеціальних фінансово-економічних, комерційних, юридично-правових та інших служб; модернізація бібліотечних установ і форм їхньої роботи; забезпечення рівного вільного доступу громадян до культурних надбань, особливо для сільського населення, забезпечення повноцінного функціонування закладів культури, відродження культурних і просвітницьких традицій у сільській місцевості.

Оптимізація ефективної державної політики в сфері культури та мистецтва полягає в: законодавчому забезпеченні поліпшення бюджетного фінансування кінотовиробництва; консолідації та координації виробничої, науково-технічної, інвестиційної, фінансової та зовнішньо-економічної діяльності кіностудій державної форми власності; правовому забезпеченні просування творів вітчизняної кінематографії на світовий ринок; створенні законодавчих передумов для розвитку міжнародного співробітництва в галузі кінематографії, інтеграції України в європейський та світовий кіно-простір, реалізації спільних кінопроектів; законодавчому стимулюванні інвестицій у кінотовиробництво.

Саме оновлена та цілісна культурна політика, на нашу думку, може стати гарантом входження України в європейський культурний простір.

Формування демократичного, консолідованого суспільства, де знання та можливості їх практичного застосування стануть важливим засобом самореалізації і розвитку особистості та незамінними чинниками сталого і прискореного розвитку держави, потребують виконання цілого ряду завдань, спрямованих на реструктуризацію системи наукових та освітніх інституцій.

Державне фінансування освіти має бути спрямоване на недопущення зниження освітнього рівня населення України та зменшення охоплення населення (насамперед дітей шкільного віку) освітніми послугами.

Особливу увагу слід звернути на матеріальне забезпечення навчального процесу у регіонах з невисоким рівнем доходів населення, насамперед – у сільській місцевості, регіонах з високим рівнем безробіття тощо.

Важливою сьогодні також є підготовка кваліфікованих робочих кадрів і спеціалістів середньої ланки як фундаменту суспільної стабільності в майбутньому внаслідок існуючої надлишкової чисельності кадрів з вищою освітою певних спеціальностей.

Забезпечення конкурентноздатності освіти на даному етапі державотворення потребує: перегляду кількості і структури закладів вищої освіти, а також навчальних напрямів і спеціальностей, приведення їх у відповідність до потреб держави; встановлення рівнів градації вищих навчальних закладів, розробки відповідних положень і проведення акредитації навчальних

закладів на відповідність цим положенням; створення умов для реалізації принципу автономності вищих навчальних закладів; оптимізації мережі вищих навчальних закладів державної і комунальної форм власності, створення укрупнених регіональних університетів для посилення наукової та інноваційної складової їх діяльності; забезпечення прямого зв'язку між сферою освіти і ринком праці.

Необхідність удосконалення управління галуззю охорони здоров'я, збереження її цілісності, підвищення ефективності функціонування з метою вирішення завдань щодо поліпшення здоров'я населення потребують спеціальних державних підходів та інструментарію, здатних забезпечити аналіз та об'єктивну оцінку різноманітності процесів, які відбуваються в системі охорони здоров'я.

Основним нововведенням в сфері освіти має стати поетапне впровадження системи загальнообов'язкового соціального медичного страхування при якому оплата медичних послуг диференційовано залежить від особистих доходів громадян.

Передбачується, що реформування сфери охорони здоров'я повинно йти шляхом: розробки та впровадження державної програми сприяння здоровому способу життя, забезпечення доступності інформації стосовно її реалізації; орієнтації діяльності закладів охорони здоров'я на пріоритетний розвиток профілактики та раннього попередження захворювань; створення сприятливого для здоров'я довкілля; виховання особистої відповідальності за власне здоров'я та здоров'я родини, навичок самозбереження, насамперед серед дітей і молоді; встановлення економічних стимулів для роботодавців, які утримують оздоровчі заклади; переходу від фінансування медичних закладів на фінансування надання медичної допомоги; пріоритетного розвитку курортно-рекреаційної та спортивно-профілактичної сфер з метою задоволення потреб населення країни у повноцінному відпочинку, оздоровленні, профілактиці захворювань, відновленні фізичних і духовних сил людини, зменшення соціально-економічної нерівності щодо доступу до зазначених ресурсів.

Ефективність і чіткість функціонування всіх ланок механізму поліпшення якості медичної допомоги можливі тільки при узгодженій їх взаємодії. Тому керівні органи охорони здоров'я державного і територіального рівнів, лікарські асоціації, навчальні заклади, що здійснюють підготовку і післядипломне навчання медичних кадрів, медичні заклади, повинні керуватися єдиною стратегією та концептуальними підходами до поліпшення якості медичної допомоги.

Для успішності реформування сфери охорони здоров'я має бути застосований системний підхід з огляду на те, що реформи забезпечуються не тільки і не стільки галуззю охорони здоров'я, але дією всіх секторів економіки під керівництвом відповідних органів державного управління. Міжсекторальний підхід включає інформаційне, ресурсно-матеріальне забезпечення, узгодження дій влади і громади [2]. Необхідне узгодження нормативно-правових актів,

які нормують різні аспекти процесу реформування. Підготовка кадрів для здійснення реформ має включати не тільки медичну сферу, але й управлінську на рівнях яких відбувається практична реалізація реформ.

З огляду на надзвичайно високі рівні смертності населення нагальною потребою є запровадження системи заходів, спрямованих на зниження захворюваності та передчасної смертності. Йдеться про формування міжгалузевої комплексної програми, яка охоплюватиме такі різнопланові сфери як умови та охорона праці, медична допомога, якість доріг та безпека руху, економічні стимули здорового способу життя, охорона навколишнього середовища, якість продуктів харчування, що реалізуються через торгову мережу, доступність закладів масового спорту, реклама, шкільне та позашкільне виховання тощо. Доцільність формування політики збереження здоров'я обумовлена неможливістю розв'язання накопичених проблем у рамках реформи галузі охорони здоров'я.

Результатом реформування має стати створення національної моделі охорони здоров'я, діяльність та інфраструктура якої відповідатимуть потребам населення та враховуватимуть географічні, історичні й культурні особливості України.

Першочерговими заходами у сфері розвитку масової фізичної культури і спорту є створення належних умов для поширення здорового способу життя. З метою ширшого запровадження принципів здорового способу життя через поширення масового фізкультурного руху необхідно здійснити систему заходів щодо фізкультурно-оздоровчої роботи, зокрема: створити національну систему моніторингу, оцінки і прогнозування стану фізичного здоров'я населення; забезпечити максимальне наближення та доступність для широких верств населення спортивних і оздоровчих закладів; сприяння спонсорству цих заходів; системне впровадження фізкультури в навчально-виховну практику, розвиток мережі аматорських спортивних секцій; розробка і реалізація цільових програм, спрямованих на створення необхідних умов для розвитку фізичної культури і спорту; розробка та прийняття Національної доктрини розвитку фізичної культури і спорту; сприяння пропаганді масової фізкультури та поширенню принципів олімпізму, формування в населення, особливо у дітей і молоді, стійкого інтересу до регулярних занять фізичною культурою і спортом і підвищення рівня освіченості в галузі фізичної культури; підтримка діяльності центрів фізичної реабілітації і соціальної адаптації.

Пріоритетною складовою соціальної політики має бути створення умов для стимулювання, формування стабільного платоспроможного попиту населення на основі: збільшення частки заробітної плати в структурі суспільного доходу, що ґрунтується на високій ціні робочої сили; адекватності заробітної плати соціодинаміці цін; наближення мінімальної заробітної плати до межі малозабезпеченості; підвищення рівня мінімальної заробітної плати; переходу до погодинної системи оплати праці; відновлення нормування праці,

посилення впливу тарифної системи при визначенні заробітної плати; диференціації системи оплати праці; недопущення практики штучної консервації доходів населення, заморожування заробітної плати.

З метою сприяння зайнятості населення та розвитку ринку праці передбачається спрямувати зусилля центральних та місцевих органів виконавчої влади на: досягнення пом'якшення проблеми структурного безробіття завдяки реалізації моделі гнучкої зайнятості, механізмом реалізації якої може бути гнучкість робочого часу і структури робочих місць; посилення ролі Державної служби зайнятості у вирішенні завдань створення нових робочих місць; створення ефективної системи територіальної та професійної мобільності робочої сили у спосіб активізації процесів підготовки та перепідготовки персоналу, лібералізації ринку житла; розробку державної та регіональної програми створення нових робочих місць на основі визначення соціально необхідного рівня зайнятості в країні та регіонах; реалізацію діючих механізмів надання молоді, насамперед випускникам вищих та професійно-технічних навчальних закладів, першого робочого місця; створення умов для роботи молоді у вільний від навчання час; сприяння підготовці кадрів вищими та професійно-технічними навчальними закладами відповідно до потреб економіки та ринку праці.

Основними завданнями державної політики на ринку праці мають бути: упровадження нормативно-правової бази, що стимулюватиме розвиток інноваційно-інвестиційної діяльності, розроблення державних і галузевих програм, спрямованих на створення якісних та високотехнологічних робочих місць; забезпечення збільшення частки зайнятого населення у високотехнологічних сферах промисловості; сприяння збільшенню попиту на працю шляхом державного замовлення на створення об'єктів соціальної інфраструктури; забезпечення професійної підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації працівників; посилення мотивації до легальної продуктивної зайнятості; сприяння працевлаштуванню осіб, які потребують соціального захисту і не здатні на рівних умовах конкурувати на ринку праці, громадян похилого віку; створення рівних можливостей для працевлаштування жінок і чоловіків; формування ціннісно-етичних настанов населення на реалізацію економічно активної поведінки, самозабезпечення та дотримання трудової етики; стимулювання попиту на робочу силу, розробка економічних механізмів заохочення роботодавців до створення нових робочих місць з належними умовами праці; проведення виваженої імміграційної політики з метою підтримки в майбутньому необхідного рівня забезпечення економіки України робочою силою, інтеграція іммігрантів, формування в суспільстві толерантного ставлення до них; реалізація принципів соціального партнерства на ринку праці, забезпечення прозорості та детінізації трудових відносин, сприяння розвитку колективно-договірного регулювання питань у сфері праці та соціального захисту; упровадження стандартів соціальної відповідальності бізнесу.

Щоб бути ефективною, політика зайнятості повинна бути спрямованою на створення соціально-еконо-

мічного простору в трудовій діяльності, насамперед для ініціативних громадян чи груп людей, що здійснюється на легальній основі і забезпечує кожному особистий успіх і відповідну матеріальну винагороду, має бути спрямована на всіляку підтримку потенційно активних, підприємливих громадян, на створення умов для їхньої творчої соціально-економічної самодіяльності, постійного розширення соціального простору і свободи саморегуляції і самореалізації їхнього потенціалу [1].

У середньо- та довгостроковій перспективі покращення умов розвитку та якості трудових ресурсів в Україні потребуватиме досягнення певних цільових орієнтирів. По-перше, інституціонального та правового забезпечення професійної підготовки кадрів. Завданнями для досягнення такого орієнтиру є: комплексне прогнозування потреби у підготовці кваліфікованих кадрів та фахівців; формування обґрунтованих обсягів державного замовлення відповідно до потреб ринку праці; активізація співпраці центрів зайнятості з вищими навчальними закладами з метою більш широкій та оперативній перепідготовки кадрів, у першу чергу, незайнятого населення; започаткування розроблення мінімальних нормативів забезпечення навчальних майстерень, дільниць, лабораторій, полігонів та господарств державних професійно-технічних навчальних закладів новим обладнанням, устаткуванням, сучасною технікою.

По-друге, підвищення якості робочої сили – формування конкурентоспроможного трудового потенціалу на всіх регіонально-галузевих рівнях. Завданнями для досягнення цього орієнтиру є: посилення ролі Державної служби зайнятості в регулюванні процесів на ринку праці шляхом співпраці з роботодавцями та органами освіти; розроблення та впровадження системи внутрішньої оцінки працівників, переорієнтованої на кінцевий результат та індивідуальні професійні досягнення; створення бази даних поточної і прогнозованої потреби у кадрах підприємств, галузей і адміністративно-територіальних одиниць (у розрізі спеціальностей і кваліфікаційних рівнів); здійснення роботодавцями моніторингу якості підготовки кадрів вищими та професійно-технічними навчальними закладами та доведення його результатів до навчальних закладів та громадськості;

Реалізація державної політики за означеними напрямками покликана забезпечити зменшення якісних та кількісних диспропорцій на ринку праці, збільшення чисельності зайнятого населення, створити сприятливі умови для формування, розвитку і реалізації трудового потенціалу людини і суспільства в цілому.

Пріоритети гуманітарного розвитку у сфері міжетнічних відносин вимагають забезпечення юридичної й фактичної рівності національностей у соціальній й економічній сфері, формування культури міжетнічних взаємин, заснованої на принципах толерантності, інтересу та поваги до культурних надбань один одного.

Гармонізація міжетнічних та міжконфесійних відносин потребує: активізації політики підтримки національної культури та мови і мов національних

меншин в усіх регіонах країни шляхом фінансування інноваційно-освітніх, культурних, інформаційних програм; підтримка діяльності національно-культурних товариств та інших організацій національних меншин; протидії ксенофобії, а також усім формам нетерпимості та дискримінації за етнічною, релігійною та расовою ознаками, сприяти підвищенню рівня толерантності в суспільстві; забезпечення відкритості та прозорості державної політики у сфері забезпечення права на свободу совісті та віросповідання на всіх рівнях суспільного життя; утвердження принципів взаємоповаги та толерантності між віруючими, релігійними організаціями різних віросповідань, сприяння міжконфесійному порозумінню.

Державна політика щодо формування та розвитку духовних цінностей суспільства має будуватися на таких основних принципах: пріоритету вітчизняним науці, культурі, освіті; історичної спадкоємності, дбайливого ставлення і раціонального використання духовної спадщини українського народу та інших етносів, які проживають на території нашої держави; забезпечення рівності прав і можливостей громадян, соціальних груп, українського суспільства в доступі до отримання, створення, використання і розповсюдження духовних цінностей; виключення монополізму у сфері духовного виробництва; поєднання бюджетних асигнувань і приватних коштів у фінансуванні духовної сфери; морального і матеріального заохочення діяльності, спрямованої на розвиток системи духовних цінностей, а також на захист всіх видів цієї діяльності і її результатів.

Стратегічною метою державної політики щодо регулювання взаємодії соціогуманітарних ідентичностей має бути формування української політичної нації – єдиного внутрішньоцілісного суспільного організму, у якому інтереси індивідуальних чи колективних носіїв будь-якої ідентичності мають бути в цілому однаковими.

Мають бути створені умови для розвитку української мови як основи державної й національної культури. З цієї метою варто: удосконалити нормативно-правове поле функціонування державної мови, чітко визначивши санкції проти порушників законодавства у цій сфері та налагодивши контроль за його дотриманням; налагодити на державному рівні просвітницько-пропагандистську роботу серед широких верств населення щодо популяризації української мови та української продукції національної культури; надати достатню фінансову, організаційну та кадрову підтримку україномовним засобам масової інформації, книгодрукування, кінематографу, художнім колективам, творчим спілкам та ін., структурним елементам вітчизняної культури, які своєю діяльністю сприяють поширенню ареалу вжитку державної мови.

Для реалізації стратегії розв'язання житлової проблеми в Україні має бути здійснено такі кроки: надання молодим сім'ям цільових довгострокових кредитів на купівлю та будівництво житла, підвищення ефективності механізму кредитування молодих сімей залежно від чисельності дітей у сім'ї; удосконалення житлової політики, зокрема шляхом

розвитку довгострокової оренди муніципального житла, упорядкування механізму надання відомчого, службового, соціального житла; стимулювання приватного будівництва на селі.

Необхідно вдосконалити національну екологічну політику з метою забезпечення сталого розвитку, гармонізації економіки та довкілля, що дозволить ефективно реалізувати захист конституційного права громадян на безпечне навколишнє середовище.

Основними завданнями у напрямі гармонізації людського і природного середовища мають бути: досягнення безпечного для здоров'я людини стану навколишнього природного середовища; забезпечення екологічної безпеки, зменшення навантаження на навколишнє природне середовище, зумовленого економічним зростанням; екологізація продуктивних сил, впровадження безвідходних і маловідходних технологій виробництва та систем життєзабезпечення, розвиток альтернативних джерел енергії, зниження ресурсомісткості та енергомісткості виробництва; формування в суспільстві екологічної свідомості й екологічної етики.

Особливої уваги потребує комплекс індустрії відпочинку, всебічний розвиток туристичної та рекреаційно-курортної сфери. Відтак, необхідним є впровадження нових видів матеріально-технічного забезпечення туристичного обслуговування, які поліпшують якість послуг, впровадження інформаційних технологій; приведення якості послуг, які надаються туристам, до світових стандартів; формування стратегії розвитку українських курортів; сприяння розвитку готельного господарства, будівництву інших інфраструктурних об'єктів туристичної та курортно-рекреаційної сфери, створенню готельних мереж у туристичних центрах країни, формуванню цілісної системи розвитку внутрішнього туризму, у тому числі дитячого та молодіжного; облаштування необхідною туристичною інфраструктурою транспортних коридорів та шляхів сполучень, створення системи інформаційного забезпечення туристів у дорожньо-транспортній мережі; розвиток страхового сегмента у сфері туризму, підвищення рівня безпеки туристів; відновлення культурно-історичних об'єктів, які мають мотивуюче значення для розвитку туризму.

Інформаційний простір як складова єдиного гуманітарного простору вимагає від нас проведення

якісної державної інформаційної політики. Першочергові завдання держави у сфері інформаційної політики мають передбачати: залучення інвестицій для розвитку інформаційної інфраструктури, впровадження та поширення сучасних інформаційних технологій; розвиток вітчизняного виробництва в інформаційній сфері шляхом державної підтримки національного продукту на світовому ринку; недопущення монополізації інформаційного ринку України; посилення соціальної відповідальності засобів масової комунікації; посилення контролю в інформаційній сфері з боку громадськості; розвиток інформаційної, довідково-інформаційної діяльності в системі управлінських структур; створення інформаційного (мережевого) суспільства на базі інформаційно-комунікаційних технологій.

На місцевому рівні необхідно забезпечити активну взаємодію органів місцевого самоврядування з інститутами громадянського суспільства задля розроблення місцевих програм соціально-гуманітарного розвитку з метою реалізації соціальних, культурних, науково-дослідницьких, освітніх, інформаційно-дослідницьких та інших проектів.

Подальше вдосконалення управління у соціально-гуманітарній сфері на усіх рівнях адміністративно-територіального поділу передбачає необхідність запровадження єдиних стандартів, нормативів надання послуг у цій сфері, показників вимірювання рівня життя населення за соціально-гуманітарними показниками.

IV. Висновки

З наведеного випливає, що успішність реалізації ключових перетворень в Україні в усіх сферах суспільного та державного буття прямо залежить від того, наскільки ефективною буде соціально-гуманітарна політика держави. Саме реалізація комплексних заходів у соціогуманітарній сфері дозволить забезпечити: максимальне пом'якшення негативних наслідків трансформаційних процесів для населення; ефективну взаємодію та зворотній зв'язок із громадськістю під час проведення реформ; впевненість власних громадян і світової громадськості у правильності обраного владою реформаційного курсу, його належну підтримку на національному та міжнародному рівні; високий рейтинг політичної легітимності влади та відповідний рівень довіри до неї з боку вітчизняної громадськості, закордонних партнерів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андрущенко В. Гуманітарна політика України в період утвердження незалежності / В. Андрущенко // Філософія політики. - К.: Знання України, 2014. - Т. IV - С. 317-336.
2. Надольний І. Соціально-гуманістичний потенціал національної свідомості / І. Надольний // Державне управління в Україні: реалії та перспективи. - К.: Вид-во НАДУ, 2005. - С. 29-34.
3. Скуратівський В. Гуманітарна політика в Україні / В. Скуратівський. - К.: Вид-во УАДУ; Міленіум, 2002. - С. 59-60.

Ю. И. Стельмашук,
Академия муниципального управления, Киев, Украина

УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ МЕХАНИЗМОВ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ РАЗВИТИЯ СОЦИОГУМАНИТАРНОЙ СФЕРЫ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛЬНОЙ ТРАНСФОРМАЦИИ ОБЩЕСТВА

Исходя из основных принципов, задач и приоритетов социально-гуманитарной политики определены основные направления развития социально-гуманитарной сферы. Предложены пути совершенствования механизмов государственного регулирования развития социогуманитарной сферы в условиях глобальной трансформации общества. Обобщены основные принципы, на которых должен базироваться развитие социально-гуманитарной сферы.

Ключевые слова: социально-гуманитарная сфера, государственное регулирование, механизмы государственного регулирования, гуманитарная политика, социальная политика, культура, образование, наука, здравоохранение, духовность.

Y. Stelmashchuk,
Academy of Municipal Management, Kyiv, Ukraine

IMPROVING THE MECHANISMS OF STATE REGULATION OF SOCIO-HUMANITARIAN SPHERE IN THE GLOBAL TRANSFORMATION OF SOCIETY

Based on the basic principles, objectives and priorities of social and humanitarian policy defines the main directions of social and humanitarian sphere.

Ways of improving the mechanisms of state regulation of socio-humanitarian sphere in the global transformation of society. Proposed to replace the system of government in the humanitarian sphere for social and public administration, which will play a major role the public and state authorities should remain executors of decisions taken democratically.

Particular attention is paid to maintenance of educational process, the scope of health care in regions with low incomes, especially - in rural areas with high unemployment.

Emphasized that the priority component of social policy should be to create conditions to encourage the formation of stable solvent demand.

It is emphasized that the strategic goal of state policy for cooperation between humanities identities must be the Ukrainian political nation - the only vnurishnotsilisnoho social organism in which the interests of individual or collective carriers of any identity should be generally the same.

Indicated the need to improve national environmental policy for sustainable development, harmonization of the economy and the environment that will effectively implement protection of citizens' constitutional right to a safe environment.

Overview basic principles which should be based on the development of social and humanitarian sphere.

It is proved that the implementation of adequate measures in the field of humanities will provide: maximum mitigate the negative consequences of transformation processes to the public; effective interaction and feedback from the public during the reforms; the confidence of its citizens and the world community in the correctness of the chosen power Reformation rate it appropriate support at national and international level; high ranking political legitimacy and the respective credibility of the national public, foreign partners.

Keywords: social and humanitarian sphere, government regulation, government regulation mechanisms, social policy, social policy, culture, education, science, health, spirituality.

Рецензенти: Драган І. О., д-р наук з держ. упр., с.н.с.;
Халецька А. А., д-р наук з держ. упр., професор.